Dissabte 31 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 16,9-15): En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «I jo us dic: feu-vos amics amb la riquesa injusta, perquè quan falti us rebin en les estances eternes.

El qui és fidel en les coses petites, també és fidel en les coses grans; i el qui en les coses petites és injust, també és injust en les coses grans.

Si, per tant, en les riqueses injustes no heu estat fidels, les veritables, qui us les confiarà? I si en les coses dels altres no heu estat fidels, les coses vostres, qui us les donarà?

Cap servidor no pot servir dos senyors, perquè o bé tindrà aversió l'un i estimarà l'altre, o es dedicarà a l'un i menyspreará l'altre. No podeu servir Déu i les riqueses».

Escoltaven aquestes coses els fariseus, que eren avars, i es reien d'ell. I els digué: «Vosaltres sou els qui us justifiqueu davant els homes. Però Déu coneix els vostres cors, perquè allò que per als homes és molt valuós, davant Déu és abominació».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui és fidel en les coses petites, també és fidel en les coses grans»

Mn. Joaquim FORTUNY i Vizcarro
(Cunit, Tarragona, Espanya)

Avui, Jesús torna a parlar amb autoritat: empra el «I jo us dic», que té una força peculiar, de doctrina nova. «Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (cf. 1Tm 2,4). Déu ens vol sants i ens assenyala avui uns trets necessaris per assolir la santedat i posseir els "béns veritables": la fidelitat en les coses petites, l'autenticitat i el fet de no perdre de vista que Déu coneix els nostres cors.

La fidelitat en les coses petites és al nostre abast. Les nostres jornades solen estar configurades pel que diem "coses molt normals": el mateix treball, les mateixes persones, unes pràctiques de pietat, la mateixa família... I és en aquestes realitats ordinàries on hem de realitzar-nos com a persones i créixer en

santedat. «El qui és fidel en les coses petites, també és fidel en les coses grans» (Lc 16,10). Cal fer ben fetes totes les coses, amb rectitud d'intenció, amb el desig de plaure Déu, el nostre Pare; quan ho fem per amor, això té un gran valor i ens prepara per als "béns veritables". ¡Què bé ho expressava sant Josepmaria!: «¿Has vist com bastien aquell edifici de magnitud imponent? —Un maó, i un altre. Milers. Però, d'un a un. —I sacs de ciment, d'un a un. I carreus, que signifiquen poc, davant la mola del conjunt. —I trossos de ferro. —I obrers que treballen, dia a dia, les mateixes hores... ¿Has vist com alçaven aquell edifici de magnitud imponent?... —A força de coses petites!».

Ens pot ajudar a viure la rectitud d'intenció fer ben fet l'examen de consciència cada vespre i no perdre mai de vista que Déu ho veu tot, fins i tot els pensaments més amagats, com vam aprendre al catecisme, i que l'important és plaure en tot el nostre Pare Déu, a qui hem de servir per amor, tenint en compte que «Cap servidor no pot servir dos senyors, perquè o bé tindrà aversió l'un i estimarà l'altre, o es dedicarà a l'un i menyspreará l'altre» (Lc 16,13). No ho oblidem mai: «Només Déu és Déu» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Fes molt de cas de les coses petites» (Sant Pedro Poveda)

- «Com tota tècnica, els diners no tenen un valor neutre, sinó que adquireixen valor segons la finalitat i les circumstàncies en què es fan servir» (Francesc)

- «Una teoria que fa del profit la regla exclusiva i el fi últim de l'activitat econòmica és moralment inacceptable. L'afany desordenat de riquesa no deixa de produir els seus efectes perversos. És una de les causes dels nombrosos conflictes que pertorben l'ordre social. Un sistema que 'sacrifiqui els drets fonamentals de les persones i dels grups a l'organització col·lectiva de la producció' és contrari a la dignitat de l'home. Tota pràctica que redueixi les persones a no ser res més que purs mitjans de cara al profit, esclavitza l'home, condueix a la idolatria dels diners i contribueix a l'expansió de l'ateisme. 'No podeu servir Déu i el diner' (Lc 16,13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.424)

Altres comentaris

«Feu-vos amics amb la riquesa injusta»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, envoltats com estem d'un ambient consumista, Jesús torna a acaronar la nostra consciència per a persuadir-nos de les falses felicitats. I no ho fa carregant-nos amb prohibicions, perquè el camí de la santedat és —abans de res— una invitació a la felicitat: «Però si vols entrar a la vida...» (Mt 19,17). El

Senyor ens encoratja a treballar, a gestionar el "diner" d'aquest món amb rectitud i amb afany de servei.

Som cridats a allò més alt (la caritat) tot tractant les coses de la terra en un sentit constructiu. El Creador manà "dominar la terra", però no de qualsevol manera ni a qualsevol preu, ja que, alhora, ens ha prescrit "multiplicar-nos" i "omplir la terra" (cf. Gn 1,28). Sos l'amor (el donar-se als altres) és la veritable mesura d'aquesta plenitud que Déu ens demana ja en aquesta vida.

Amb l'expressió «riquesa injusta» (Lc 16,9) Jesucrist al·ludeix a aquestes coses terrenals que, en si mateixes, sense ser dolentes, no ens fan justos ni ens preparen per a la felicitat eterna. El Mestre ens convida a estimar els altres («guanyeu-vos amics») no solament mitjançant la pregària, sinó també en el dia a dia, amb un recte i servicial ús dels bens materials.

L'eternitat és massa llarga per als "entreteniments": qui s'entreté en aquest món, s'avorrirà en l'eternitat. En canvi, l'amor —que sempre aspira a créixer— gaudeix en l'eternitat. Per això, hem d'evitar l'encongiment del cor causat pel entreteniment amb la "riquesa injusta".

Avui, com des dels inicis, no manquen els qui escoltant aquestes paraules segueixen burlant-se de Jesús (cf. Lc 16,14). Així, al Vicari del Crist el titllen d'intransigent, alhora que es riuen dels catòlics tot veient-nos com una mena d'ingenus manipulats per un "dictador". El servei del Successor de Pere és una carícia a la nostra consciència per tal de defensar-nos de la dictadura del "führer" de torn: digueu-ne "relativisme", "el que és políticament correcte", etc. «De Newman hem après a capir el primat del Papa: 'La defensa de la llei moral i de la consciència és la seva raó d'ésser'» (Benet XVI).